

Ik leef op het geluk van anderen

NEL HANDELSBVD

25-06-09

MANST, Blz. 10

Schrijver Arnon Grunberg verblijft in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 9 in een serie.

De woonkamer van Bas en Amanda bestaat uit twee bordauxrode banken, twee schildertwee planten, een dresseoir en twee kleine koffietafels.

Behendig ontmoet Amanda haar jongste van een poepluier.

Ik lach vriendelijk naar Heve Vera en haar mooie moeder.

Amanda zegt: „Loopje mee naar school om Mart en Rein op te halen?”

Mart (6) en Rein (4) zitten op De Boomgaard, met ruim achthonderd leerlingen de grootste school van Leidsche Rijn.

Mart en Rein zijn vrolijke kerel-

ties met lichtblond haar die door hun moeder consequent 'mannen' worden genoemd. Als in: „Mannen, binnenkomen!”

Terug van school krijgen de jongens een koeke en gaan met grote lilver het gras in de tuin omspitten.

Ik voel me geroepen er iets van te zeggen. „Jongens, doe dat maar niet,” zeg ik. „dat vindt dat gras niet fijn.”

Maar Amanda zegt: „Ik wil eigenlijk van het gras af, maar Bas denkt daar anders over.”

Rond zessen komt Bas thuis. Een joviale man met prachtig rood haar. Hij is economisch adviseur bij de gemeente Utrecht.

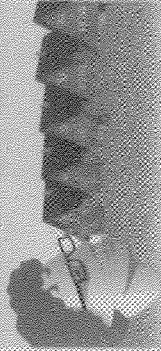
„Vroeger had hij een staartje”, zegt Amanda. „Maar op een dag stond hij voor het studentenhuus waar hij woonde, en toen zeiden de andere studenten: De pizzabereinger staat voor de deur. Toen ging dat staartje eraf.”

We zitten in de tuin.

Amanda werkt voor Essent in Den Bosch. Een paar jaar geleden had ze een burn-out. Nu heeft ze rode koontjes.

Het avondeten doet mij denken aan het prille geluk dat tot gezins-

Met Grunberg in de vinexwijk

leven leidt. Mijn eigen prik geluk heeft nooit tot gezinsleven geleid, maar ik leef op het geluk van anderen.

Rein wij niet cten.

„Ik trek het niet meer”, roept

Amanda. „Bas, doe iets aan Rein.”

Om acht uur heeft Amanda aerobics. Ze moet zich haasten. Ik lees Mart voor uit *Pinkette*. O, o, die *Wolkwiete* toch van Dick Laan.

Om negen uur is Amanda terug van aerobics. De kinderen slapen.

We hangen op de bordauxrode banken met wijn in onze handen. Fotoboeken komen op tafel.

„We zijn geen klet stel”, zegt Bas. „We kwamen elkaar tegen in een studiegroep”, zegt Amanda.

„Hij zet: 'Jij bent de mooiste vrouw van de studiegroep.' Maar er waren geen andere vrouwen in die studiegroep. Dat vond hij grappig.”

Een paar dagen later zal ik Amanda tegenkomen op een be-sloten literaire avond.

Ze zal mijn hand pakken en zeggen: „Zijn er dingen die je me niet durfde te vragen?”

(wordt vervolgd)